

Na de oorlog vestigde de schilder zich aan de Nieuwe Binnenweg in Rotterdam, in een flat met een huisje er op, dat als atelier dienst deed. In 1963 ging hij in een schitterend huis aan de Oudorppweg in Kralingen wonen. Geëxposeerd werd er in deze tijd in het geheel niet meer. Schaarse kranteberichten vermeldde nu en dan dat er alweer een voornaam portret was afgeleverd. Onveranderlijk stelde de verslaggever verbaasd vast, dat de schilder er eerder uitzag als een geslaagd zakenman, dan als een artiest. Op de foto's treffen we een beminnelijke, allengs grijzende heer aan, met het verzorgde voorkomen van een Engelse landjonker. Dat nam niet weg, dat er dag en nacht werd doorgewerkt aan het groeiende oeuvre van portretten, stillevens, circus- en kermistaferelen, beeldjes en ledepoppen.

Dat oeuvre is een hermetische, maar, zeldzame combinatie, ook een open, vriendelijke en uitnodigende wereld. In de grote schilderijen komen poppen en beeldjes van de schilder terug, gezichten van eerder geportretteerden, soms een zelfportret, en allerlei verwijzingen naar de Afrikaanse en Italiaanse beginperiode en het verblijf in Veere; alles zeer overwogen opgezet en zorgvuldig uitgevoerd. De schilder beschikte over de tijd en de volharding om, tot op zeer hoge leeftijd, zijn privé universum tot in alle hoeken en gaten te inventariseren en uit te diepen. Maar, zoals gezegd, niemand kreeg die schilderijen te zien, behalve waarschijnlijk enkele intimi. Officiële portretten uit de na-oorlogse jaren o.a.: burgemeester mr. P.J. Oud (1954), prins Bernhard (1954), mevrouw mr. J.M. van Walsum-Quispel (1956), burgemeester mr. G.E. van Walsum (1960), en de aan het begin van dit stukje genoemde portretten.

Dit artikeltje is maar een bescheiden inventarisatie van wat er in een beduidend leven bij elkaar werd gebracht. Het is te hopen dat het oeuvre van Karel van Veen, al was het maar één keer, en dat zou dan meteen ook de eerste keer zijn, eens in zijn volle rijkdom op één plaats verschijnt: ik weet zeker dat men heel erg verbaasd zal staan. Een opdracht tot het schrijven van een biografie, wellicht in de vorm van een catalogus bij de overzichtstentoonstelling, verstrekt van rijks-, gemeente- of wat voor wege dan ook, lijkt eveneens zeer op zijn plaats. Het zou een daad van eenvoudige rechtvaardigheid zijn.